

Sygn. akt IV CSK 171/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko M. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt V ACa 108/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 kwietnia 2014 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych - sprowadzających się do wykładni art. 87 k.c., zwłaszcza zaś rozumienia użytego w jego treści pojęcia „niebezpieczeństwo” oraz ustalenia, czy art. 233 § 1 k.p.c. umożliwia dokonanie ustaleń faktycznych w sytuacji, w której wyłącznie jeden ze świadków występujących w sprawie pozostaje bezstronny.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł

z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

W myśl konsekwentnego stanowiska Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Problemy wskazywane przez skarżącego nie odpowiadają pojęciu istotnego zagadnienia prawnego w tym rozumieniu. Wykładnia pojęcia „niebezpieczeństwo” na tle art. 87 k.c. pozostaje bez związku z istotą rozumowania Sądu Apelacyjnego (który nie odnosił się do tej kwestii). Co więcej pozostaje ona także poza granicami zarzutu naruszenia art. 87 k.c. sformułowanego przez skarżącego w ramach podstaw skargi kasacyjnej - w jego ramach bowiem wskazywał on na brak wywołania wobec pozwanego jakiegokolwiek stanu zagrożenia, nie zaś na jego stopień lub inne właściwości. Biorąc pod uwagę związanie Sądu Najwyższego granicami podstaw kasacyjnych, kwestia wskazywana jako istotne zagadnienie prawnego z oczywistych powodów nie mogłaby zatem stać się przedmiotem rozstrzygnięcia w ramach rozpoznania skargi. Z innych powodów przedmiotem uwag Sądu Najwyższego nie mógłby stać się także problem wykładni art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie wskazywanym przez powoda. Ponieważ kwestia ta bezpośrednio wiąże się ze sferą oceny materiału dowodowego – pozostając poza zakresem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - również w tym

zakresie nie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).